

Sygn. akt: II K 810/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Wojciech Rydzio

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum Zachód w Toruniu Piotra Chmielewskiego,

po rozpoznaniu dnia 5 grudnia 2019r., 2 listopada 2020r., 10 lutego 2021r., 25 maja 2021r., 7 lipca 2021 r. sprawy

1. K. P. (1) s. M. i G. z domu P. ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2018r do 30 czerwca 2018r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ten sposób, że wbrew przepisom art. 33-35 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii co najmniej pięciokrotnie udzielił P. N. (1) znaczna ilość w/w substancji – łącznie 1.800 gram za kwotę 11.970 zł z czego otrzymał 6.300 zł

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

2. M. W. (1) s. K. i G. z domu R. ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2018r do 30 czerwca 2018r. w S. i w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczna ilość substancji psychotropowej w postaci 200 gram amfetaminy, w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez P. N. (1) w kwocie co najmniej 2.000 zł., ułatwił co najmniej czterem nieustalonym osobom użycie w/w substancji w ten sposób, że pięciokrotnie nabył od P. N. (1) łącznie 200 gram amfetaminy za łączną kwotę 2.000 zł, którą następnie im przekazał do użycia

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego K. P. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 i 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020r., poz. 2050 t.j) w zw. z art. 12§1 kk i za to na mocy art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego K. P. (1) karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) ;

III. uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa z 62 ust. 2 i 1 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020r., poz. 2050

t.j) w zw. z art. 12§1 kk i za to na mocy art. 62 ust. 2 cytowanej ustawy wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. I wyroku zalicza oskarżonemu K. P. (1) okres zatrzymania od dnia 20 listopada 2018 roku od godz. 9,40 do dnia 21 listopada 2018 roku do godz. 10,30 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. III wyroku zalicza oskarżonemu M. W. (1) okres zatrzymania od dnia 4 grudnia 2018 roku od godz. 8,30 do dnia 4 grudnia 2018 roku do godz. 15,45 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. zasądza od oskarżonego K. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w 599,56 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) ;

VII. zasądza od oskarżonego M. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w 599,56 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) .

Sygn. akt II K 810/19

UZASADNIENIE

(Uwaga:

z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia na formularzu określonym w art. 99 a § 1 kpk)

K. P. (1) w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 30 czerwca 2018 r. w T., uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ten sposób, że co najmniej pięciokrotnie udzielił P. N. (1) znaczna ilość w/w substancji – łącznie 1.800 gram. Mężczyźni przed każdym spotkaniem kontaktowali się telefonicznie, a następnie podczas spotkań K. P. (1) przekazywał P. N. (1) odważone porcje amfetaminy. Łączna wartość wyżej wskazanej ilości powyższej substancji wynosiła 11.970 zł, przy czym K. P. (1) otrzymał od P. N. (1) kwotę 6.300 zł, bowiem pozostałą część miał otrzymać po dokonaniu sprzedaży amfetaminy przez P. N. (1).

Z kolei M. W. (1) w okresie od 1 stycznia 2018 roku do 30 czerwca 2018 roku, w S. i B. nabywał od P. N. (1) amfetaminę, w łącznej ilości 200 gram, za którą nabywca zapłacił co najmniej 2.000 zł. Mężczyźni przed każdym z pięciu spotkań kontaktowali się telefonicznie, a następnie podczas tychże spotkań P. N. (1) przekazywał M. W. (1) odważone porcje amfetaminy. M. W. (1) nie tylko posiadał amfetaminę we wyżej wskazanej ilości, ale też ułatwił co najmniej czterem nieustalonym osobom – swoim znajomym, użycie powyższej substancji, albowiem to im przekazywał zakupione porcje amfetaminy.

(dowód: wyjaśnienia M. W. (1), k. 212-213, 271-273, 366v;

zeznania P. N. (1), k. 18-23v, 55-62. 152-153, 163-164, 367;

zeznania B. S., k. 244- 246;

zeznania M. J., k. 252-253;

zeznania P. Ł., k. 254-255;

zeznania M. S., k.258-260;

zeznania R. S., k. 267-268;

zeznania M. K., k. 274-275;

analiza połączeń telefonicznych między K. P., a P. N., k. 138-140;

protokół przeszukania w miejscu zamieszkania K. P., k. 183-186;

protokół przeszukania M. W., k. 226-228;

sprawozdania z badania telefonów komórkowych, k. 283-288.)

K. P. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznano u niego cechy zaburzeń osobowości. W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia, jak i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna dot. K. P., k. 277-278;

U M. W. (1) stwierdzono zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji stymulujących – używanie szkodliwe.

(dowód: kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień, k. 389-401)

K. P. (1) był dotychczas dwukrotnie karany sądownie, za przestępstwa z art. 244 kk i art. 291 § 1 kk, odpowiednio na karę grzywny i ograniczenia wolności.

(dowód: karta karna, k. 430)

M. W. (1) był dotychczas trzykrotnie karany sądownie, za przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw, z art. 280 § 1 kk, art. 178a § 1 kk oraz art. 286 § 1 kk i art. 190a § 1 kk, odpowiednio na kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności.

(dowód: karta karna, k. 432)

K. P. (1) w toku postępowania przygotowawczego konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 193-195, 196-200, 200a-202). Podczas konfrontacji z P. N. (1) przyznał, że kontaktował się telefonicznie z ww. mężczyzną i dochodziło do ich spotkań, niemniej jednak odmówił odpowiedzi na pytanie jaki był ich cel. Jednocześnie zaprzeczył, by sprzedawał P. N. (1) narkotyki. Podczas postępowania przed Sądem również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zeznał (k. 423-423v), że nabywał od P. N. (1) narkotyki i był ich konsumentem, zaś na etapie postępowania przygotowawczego nie chciał podnosić powyższej okoliczności, by nie przysporzyć mu problemów.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne i stanowią wyłącznie jego linię obrony. Przede wszystkim oskarżony w sposób niekonsekwentny prezentował własną wersję wydarzeń, zaś ostatecznie przed Sądem zdecydował się wskazać, że P. N. (1) sprzedawał mu amfetaminę. Nie ulega wątpliwości, że P. N. (1) rzeczywiście został skazany m.in. za posiadanie narkotyków, niemniej jednak szczegółowo wskazał komu je sprzedawał oraz od kogo je kupował. Mężczyzna zeznał, że sprzedawcą amfetaminy był K. P. (1), zaś z analizy połączeń telefonicznych wynika, iż mężczyźni się kontaktowali, zaś sam K. P. (1) przyznał, że dochodziło między nimi do spotkań, kiedy „czegoś potrzebował”. W ocenie Sądu, gdyby oskarżony rzeczywiście był jedynie nabywcą amfetaminy to w toku dochodzenia podniósłby tę okoliczność, zwłaszcza, że nie wskazał żadnego racjonalnego powodu, by zataić ten fakt, który byłby dla niego, jako podejrzanego korzystny. Przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami P. N. (1). Co prawda na etapie postępowania przed Sądem świadek ten nie potrafił przytoczyć szczegółów

transakcji z oskarżonym, co z pewnością było związane z upływem czasu, niemniej jednak jednoznacznie wskazał, że nabywał amfetaminę od K. P. (1). Sąd nie dostrzega również powodów, dla których P. N. (1) miałby pomawiać K. P. (1).

Wobec powyższych konstatacji zdaniem sądu stanowisko oskarżonego K. P. (1) wyrażone na rozprawie, należało zweryfikować negatywnie, uznając je za przejaw taktyki procesowej, nie znajdujący odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

M. W. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i wskazał, że przez znajomego poznał mężczyznę, z którym kontaktował się telefonicznie i od którego nabywał amfetaminę, co najmniej pięciokrotnie za kwotę 2.000 zł, którymi następnie dzielił się z czterema innymi osobami. W toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony podtrzymał powyższe wyjaśnienia.

Sąd postrzega wyjaśnienia oskarżonego M. W. (1) jako całkowicie wiarygodne. Są one konsekwentne, szczegółowe, a nadto pokrywają się z depozycjami P. N. (1), jak i pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd nie dostrzega podstaw, by kwestionować ich prawdziwość. Stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu.

Depozycje P. N. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego, kiedy posiadał status podejrzanego dotyczą dystrybuowania przez niego amfetaminy. P. N. (1) konsekwentnie wskazywał, że nabywał amfetaminę od K. P. (1), rozpoznał wizerunek oskarżonego na tablicy poglądowej, a także wskazał, że mężczyźni kontaktowali się przez telefon, a następnie umawiali w celu przekazania narkotyków. Co prawda K. P. (1) nie potwierdził powyższych okoliczności, niemniej jednak analiza połączeń telefonicznych między mężczyznami wskazuje, iż kontaktowali się ze sobą, zaś K. P. (1) przyznał, że dochodziło między nimi do spotkań, kiedy „czegoś potrzebował”. Zdaniem Sądu powyższe okoliczności uprawdopodobniają wersję wydarzeń zaprezentowaną przez P. N. (1). Jednocześnie, jak wskazano przy ocenie wyjaśnień K. P. (1), Sąd uznał je za niewiarygodne w zakresie, w którym podczas powyższych spotkań to P. N. (1) miał przekazywać mu amfetaminę. Sąd miał na uwadze, że P. N. (1) złożył obszernie i szczegółowe wyjaśnienia w toku odrębnego postępowania, by skorzystać z przywileju uzyskania niższej kary, niemniej jednak nie ma podstaw, by stwierdzić, że dla własnej korzyści pomógł K. P. (1) o popełnienie przestępstwa. Podkreślenia wymaga, że K. P. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie podnosił, że był nabywcą amfetaminy, co oznaczałoby, że zataił korzystną dla siebie wersję wydarzeń, co wydaje się wręcz nielogiczne. W ocenie Sądu fakt, iż P. N. (1) na etapie postępowania przed Sądem nie potrafił odtworzyć w pamięci szczegółów transakcji oraz innych okoliczności związanych ze sprzedażą amfetaminy, nie świadczy o tym, że jego wcześniej złożone depozycje nie polegają na prawdzie. Biorąc pod uwagę upływ czasu okoliczności te są usprawiedliwione i Sąd ocenił zeznania P. N. (1) złożone na rozprawie również jako wiarygodne.

W tym miejscu należy jeszcze raz podkreślić, iż zdaniem sądu niepamięć świadka na rozprawie co do szczegółów, czy też niektóre rozbieżności nie mogły stanowić samoistnej podstawy do zdyskredytowania rzetelności jego depozycji z tej fazy postępowania. Aczkolwiek linia obrony oskarżonego K. P. (1) zmierzała m.in. do wykazania, iż został on pomówiony przez M. N., jednakowoż zdaniem sądu powyższa teza nie zasługiwała na uwzględnienie. W tym miejscu należy wskazać, iż w judykaturze przyjmuje się, iż „ocena wiarygodności pomówienia wymaga szczególnej ostrożności, gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Wiarygodność dowodu z relacji pomawiającego, tak jak z każdego osobowego źródła dowodowego winna być oceniona zarówno w kontekście całokształtu relacjonowanych przez niego okoliczności, jak i na tle innych dowodów. Istotnym, lecz nie decydującym czynnikiem kształtującym przekonanie sądu o wartości osobowego źródła dowodowego są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania na rozprawie. Przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tego samego sprawcę” (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 18.04.2018r. sygn. akt IIAKa 51/18 oraz w SA w Warszawie w wyroku z 14.12.2018r. sygn.. akt IIAKa 411/18)

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy podnieść należy, iż analizowane deskrypcje M. N. (2) były koherentne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i znamionowała je jasność i konsekwencja relacji. Sąd nie mógł również tracić z pola widzenia, iż składając takie właśnie depozycje, M. N. (2) nie zmierzał do obciążenia odpowiedzialnością wyłącznie innych osób, jego wyjaśnienia stanowiły wszakże podstawę do skonstruowania zarzutów również wobec niego samego w odrębnym procesie. Z przytoczonych wyżej względów to właśnie depozycje M. N. (2) z postępowania przygotowawczego stanowiły w głównej mierze podstawę do dokonania wiążących ustaleń podczas rekonstruowania zdarzeń, będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków - B. S., M. J., P. Ł., M. S., R. S., M. K.. Powyższe osoby nabywały od P. N. (1) amfetaminę. Ich zeznania pozwoliły więc ustalić, że mężczyzna posiadał amfetaminę, którą, zgodnie z zeznaniami P. N. (1) nabywał on wcześniej od K. P. (1).

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności danym o karalności oraz protokołom przeszukania miejsc i osób, sprawozdania z badania dwóch telefonów komórkowych oraz analizie połączeń telefonicznych pomiędzy K. P. (1), a także pozostałym dowodom zawnioskowanym do ujawnienia w akcie oskarżenia. Wszelkie dokumenty zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Nie budzi także wątpliwości treść opinii sądowo - psychiatrycznej dot. K. P. (1). Opinia ta jest pełna, zawiera klarowne wnioski, zaś kompetencje i doświadczenie wydających je biegłych nie budzą żadnych wątpliwości. Analogicznie Sąd ocenił informacje odnośnie oskarżonego M. W. (1) zebrane przez biegłą.

Sąd podzielił pozostałe opinie sporządzone w sprawie albowiem zostały sporządzone w sposób fachowy i rzetelny przez biegłych dysponujących odpowiednimi kwalifikacjami. Biegli wnikliwie i rzeczowo odnieśli się do wszelkich kwestii istotnych dla przedmiotowej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 56 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje zachowanie polegające na niezgodnym z przepisami jej art. 33, 34, 35 i 37:

- 1) wprowadzaniu do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej;
- 2) uczestniczeniu w obrocie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej.

Przestępstwo to zostanie popełnione wówczas, gdy sprawca postąpi chociażby w jeden z dwóch wymienionych sposobów zachowania się. W celu lepszego zrozumienia różnicy między tymi zachowaniami warto przytoczyć wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 grudnia 2008 r., II AKa 380/08, LexPolonica nr 2049404 (Biuletyn SA w Katowicach 2009, nr 1, s. 11-12), w którym stwierdzono, że: „ustawodawca, statując dwie formy sprawcze przestępnego zachowania określonego w art. 56 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posłużył się alternatywą rozłączną, tzn. wprowadzanie do obrotu i uczestniczenie w obrocie przedzielił spójnikiem międzydaniowym »albo« wyrażającym przeciwieństwo. W konsekwencji w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie. Nabycie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Przyjęcie, że sprawca »wprowadzał do obrotu« i jednocześnie »brał udział w obrocie« środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi mogłoby być uzasadnione, gdyby inne narkotyki sprawca »wprowadzał do obrotu«, a w odniesieniu do jeszcze innej partii narkotyków »uczestniczył w obrocie«. Czyn z art. 56 ustawy stanowi przestępstwo powszechne, materialne, wieloodmianowe oraz wieloczynowe. W art. 56 ust. 1 ustawy określony został typ podstawowy przestępstwa, w art.

56 ust. 2 ustawy - typ uprzywilejowany, w art. 56 ust. 3 ustawy zaś - typ kwalifikowany ze względu na ilość środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej.

Sąd Najwyższy podkreślił, że „miarą „znaczości” w rozumieniu ustawy kwietnia o przeciwdziałaniu narkomanii może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość.” W wyroku z dnia 19 października 2000r. Sąd Apelacyjny w Krakowie (II AKa 124/00, KZS 2000/11/48) za znaczną ilość środka odurzającego uznał 200 gramów amfetaminy argumentując, że skoro jedna porcja tego środka wynosi zwykle 0,1 grama, to podana ilość wystarcza do wykonania 2.000 porcji, (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku - IV KKN 813/98, OSNPK 1/00 poz. 2). Podobnie w wyroku SA w Warszawie z 18.04.2000r., sygn. Akt AKa 22/00, OSA 2001, Nr 2 „ kryterium decydującym o tym, czy ilość środków odurzających jest znaczna, nieznaczna czy zwykła są: ich masa wagowa (gramy, kilogramy, tony, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie) i cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne)”. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 30.05.2003r. sygn.. akt AKa 167/03, OSA 2003, Nr 9, poz. 92, który stwierdził, iż „ wśród charakterystycznych dla przestępstw naruszających przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamion ocennych, różnicujących podstawy odpowiedzialności pomiędzy typem podstawowym a uprzywilejowanym wypadkiem mniejszej wagi, jest kryterium ilościowe oraz kryterium jakościowe, a więc rodzaj środka narkotycznego”. W orzecznictwie pojawiło się także kryterium w postaci stosunku ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (wyrok SA w Lublinie z 17.12.2000r. sygn.. akt IIAKa 282/02, OSA 203, Nr 9, poz. 94). W ocenie sądu najbardziej trafnym kryterium jest to przyjęte przez SA w Krakowie w wyroku z 24.07.1997r. sygn.. akt IIAKa 94/97, KZS 1997 Nr 8 poz. 47. Sąd ten przyjął następujące określenie znacznej ilości narkotyku : „ to taka ilość, która wystarczy do jednorazowego odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób”.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż oskarżony K. P. (1) swoim zachowaniem polegającym na tym, że w okresie od 1 stycznia 2018r do 30 czerwca 2018r. w T. uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ten sposób, że wbrew przepisom art. 33-35 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii co najmniej pięciokrotnie udzielił P. N. (1) znaczną ilość w/w substancji – łącznie 1.800 gram za kwotę 11.970 zł z czego otrzymał 6.300 zł, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a więc w warunkach czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk.

Z kolei art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje nielegalne posiadanie środków odurzających lub psychotropowych. Posiadanie w rozumieniu powyższego przepisu oznacza stan polegający na faktycznym władztwie nad rzeczą i może być wykonywane bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innej osoby. Nie jest utożsamiane z posiadaniem i dzierżeniem w rozumieniu cywilnoprawnym. Posiadanie oznacza każde, choćby krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą. Art. 62 ust. 3 ww. ustawy dotyczy wypadku mniejszej wagi, z kolei ust. 2 dotyczy znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych. Pojęcie znacznej ilości należy interpretować tak, jak wskazano to powyżej.

Jak stanowi art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Dla bytu występku wystarczy, że sprawca postąpi chociażby w jeden z czterech wymienionych sposobów zachowania się. Możliwa jest też sytuacja, że sprawca swoim zachowaniem zrealizuje wszystkie znamiona występku. Jest to występki o charakterze bezskutkowym. Użyty w komentowanym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż oskarżony M. W. (1) swoim zachowaniem polegającym na tym, że w okresie od 1 stycznia 2018r do 30 czerwca 2018r. w S. i w B. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 200 gram amfetaminy,

w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez P. N. (1) w kwocie co najmniej 2.000 zł., ułatwił co najmniej czterem nieustalonym osobom użycie w/w substancji w ten sposób, że pięciokrotnie nabył od P. N. (1) łącznie 200 gram amfetaminy za łączną kwotę 2.000 zł, którą następnie im przekazał do użycia, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a więc w warunkach czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk.

Za przypisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.) w zw. z art. 12 § 1 k.k. Sąd zobligowany był wymierzyć oskarżonemu K. P. (1) karę pozbawienia wolności w wymiarze do 10 lat oraz karę grzywny.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające K. P. (1), a więc jego uprzednią karalność, a także fakt, iż ilość amfetaminy istotnie przekraczała minimalne ilości obligujące do ustalenia, że przedmiotem działania była "znaczna ilość" środka odurzającego (łącznie 1.800 gram). Jako okoliczność łagodzącą Sąd postrzegał jedynie młody wiek oskarżonego, a także fakt, iż obecnie, według jego deklaracji nie bierze narkotyków. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd za współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynu uznał kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda. Nadmienić należy, że orzeczenie kary grzywny było obligatoryjne, przy czym ustalając jej wymiar Sąd miał na uwadze, poza wspomnianymi wyżej okolicznościami, także i konieczność zaakcentowania naganności zarobkowania poprzez działalność przestępczą. Określając wysokość dziennej stawki grzywny Sąd miał na uwadze, że oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, a także, że orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności w formie bezwzględnej.

Kierując się obligatoryjną treścią art. 63 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. P. (1) okres zatrzymania od dnia 20 listopada 2018 roku od godz. 9,40 do dnia 21 listopada 2018 roku do godz. 10,30 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Z kolei za przypisany M. W. (1) czyn, na mocy art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, a więc najniższą możliwą karę w związku z przyjętą kwalifikacją prawną. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające M. W. (1), a więc jego uprzednią karalność, a także fakt, iż ilość amfetaminy, która posiadał, a następnie udzielił czterem innym osobom stanowiła „znaczna ilość” substancji psychotropowej. Jako okoliczność łagodzącą Sąd postrzegał postawę oskarżonego, w tym jego krytyczne nastawienie do popełnionego czynu. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd za współmierną do stopnia społecznej szkodliwości powyższego czynu uznał karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując mu naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości, jak i spełnia cele prewencji generalnej.

Na podstawie art. 63§1 kk Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. W. (1) okres zatrzymania od dnia 4 grudnia 2018 roku od godz. 8,30 do dnia 4 grudnia 2018 roku do godz. 15,45 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę zapadłe w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie, a także treść art. 627 kpk Sąd:

- zasądził od oskarżonego K. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 1500 zł tytułem opłaty sądowej, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych i obciążył go wydatkami w wysokości 599,56 zł.

- zasądził od oskarżonego M. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 180 zł tytułem opłaty sądowej, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych i obciążył go wydatkami w wysokości 599,56 zł.